

[Lilli Gyldenklide]

noget galt dér. Det er helt meningsløst, når vi får et notat, som ikke er hemmeligstempelt, og hvoraf det klart fremgår, at penge er bevilget og udbetalt helt i uoverensstemmelse med reglerne. Det er jo helt uacceptabelt, og jeg vil da skynde mig at rose regeringen og ikke mindst økonomiministeren, fordi der nu er taget nogle initiativer med henblik på at komme noget af alt det snyderi til livs.

Det er jo rigtigt, som flere har været inde på, bl.a. udenrigsministeren, at det ikke er til at vide, hvor meget der egentlig snydes for; det kan man jo ikke sådan sætte tal på. Men alene det, at der snydes, er såmænd begrundelse nok for, at der skal sættes ind over for det. Der er i alt fald noget ravruskende galt, når det viser sig, at Revisionsrettens formand åbent siger til pressen, at det er ham umuligt at få dokumenter, sådan at han og udvalget virkelig kan revidere Kommissionens regnskaber og deres bevillinger, og hvad de bruger pengene til. Det er jo helt, helt uhyrligt; det kan man selvfølgelig ikke affinde sig med.

Noget andet er det, som hr. Ivar Nørgaard var inde på, nemlig at man kunne overveje at tage noget af dette her med ind i de samtaler, der skal foregå mellem regeringen og Markedsudvalget med henblik på, at der eventuelt skal laves nogle ændringer i Traktaten for at få det klart fuldstændigt. Man skulle tro, hvis ordet stod til troende, at det, der står i artikel 209 A, nemlig at man kan træffe samme foranstaltninger til bekæmpelse af svig, der skader Fællesskabets finansielle interesser, som til bekæmpelse af svig, der skader egne finansielle interesser, egentlig var så flot en ordlyd, at det skulle kunne dække meget, men det viser sig altså i praksis, at selv om man har fået det lavet om, er det ikke ret længe siden – det er inden for de sidste par måneder – at Revisionsrettens formand klagede åbenlyst over, at han ikke kunne få adgang til dokumenter.

Det har også sammenhæng med behovet for mere gennemsækelighed, større åbenhed om alle de ting. Det er ikke til at leve med et lukket system, hvor mistroen med hensyn til, hvor meget der svindles, og hvordan der svindles, får lov til at køre i det uendelige; det er faktisk til skade for alt og alle. Så derfor: Ros til regeringen for det, den allerede har gjort; der skal ganske givet gøres mere, men det må vi vende tilbage til, når vi ser, hvor langt man kan kom-

me inden for de næste par år, for sådan noget tager jo tid.

Jeg skal sige til fru Annette Just, som jo har rejst denne forespørgsel, at jeg synes, det er godt, at vi får den. Det har betydet, at vi også har været i forhandlinger om dagsordenen, og jeg har det på det punkt ligesom fru Charlotte Antonsen, at nu har vi altså forhandlet en dagsorden på plads. Bortset fra, at vi nok ikke kunne støtte, at det lige var 10 pct., der svindles for – det er nok meget vanskeligt at sige – er der ikke noget i fru Annette Justs dagsorden, som vi er uenige i.

Men som sagt: Vi har forhandlet den anden dagsorden på plads og er medforslagsstillere, og så må det jo blive sådan, at vi støtter den. Så kan vi håbe på og opfordre til, at fru Annette Just, som så ikke kan få vedtaget sin, vil støtte denne her, så vi kan opnå enighed om, at der skal gås frem efter de principper, der ligger her.

Arne Melchior (CD):

CD's ordfører, hr. Peter Duetoft, er ude og føre EU-valgkamp, og han har betroet mig på hans vegne at sige omtrent følgende:

Dels vil jeg selvfølgelig gerne takke ministrene for besvarelserne af den stillede forespørgsel. Så hører jeg, at alle taler om svig. Forespørgslen taler direkte om svindel; det synes jeg er ligesom lidt mere kontant, og det er selvfølgelig noget skadeligt noget. Svindel er urimeligt, for når der svindles, er der altså nogle, der bliver besvindede, men i EU-sammenhæng er der desuden den kedelige bivirkning, at den slags misligholdelser eller svindel bruges i debatten og er med til at give et fortegnet billede af EU, og det kan vi som stærke EU-tilhængere selvfølgelig kun beklage.

Vi er glade for de tiltag, som er taget, bl.a. den øgede tilstedeværelse i marken for at kontrollere. I CD er vi noget betænkelige ved at anvende nærhedsprincippet for meget, når det drejer sig om kontrollen med den rimelige overholdelse af de forskellige regler. Tyskland er blandt dem, der taler for en sådan anvendelse af nærhedsprincippet. Vi tror, det er lidt betænkeligt, at det er medlemslandene selv, der kontrollerer. Det må snarere være sådan, at kommissærerne skal kunne stilles til ansvar, når der inden for deres egne systemer er overtrædelse af reglerne eller kontrollen med med-